

Heti Sci-fi - J.M. Coetzee: A barbárokra várva

2013 február 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

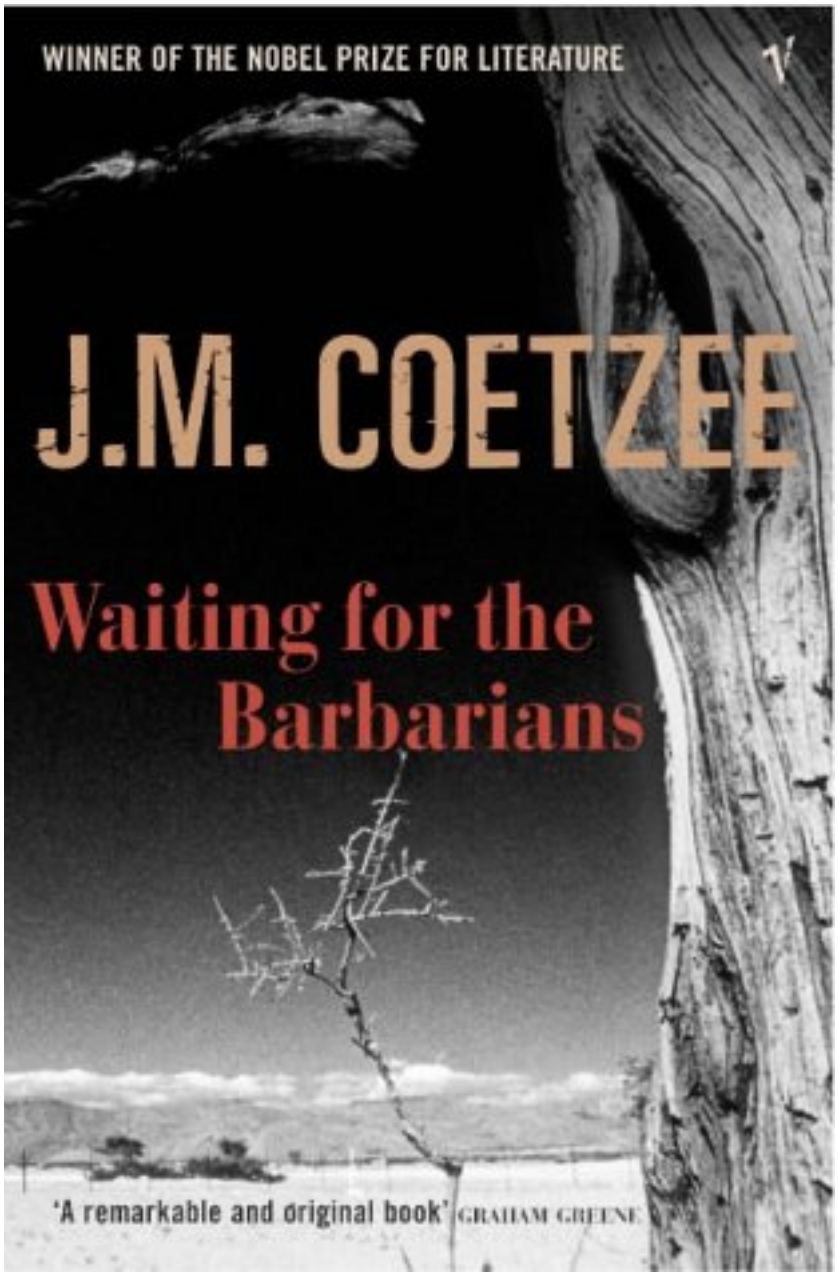
Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

A Birodalom egyik távoli hely?ségébe a f?városból egy sötét szemüveges férfi érkezik Joll ezredes azt a feladatot kapta, hogy derítse fel a határ menti barbárok viszonyait, tudjon meg róluk minél többet, és készítse el? a terepet egy kés?bbi invázióhoz.

A hely?rség vezet?je, a bíró kezdetben segít az ezredesnek, bár tisztában van vele, hogy kettejüknek nem azonos az értékrendjük. A bíró még akkor sem tesz azonban semmit, amikor Joll ártatlan halászokat fogat el és kínoztat meg, mintha ?k lennének a titokzatos barbárok. Joll pusztítása távozása után is megmarad, a bíró szívébe pedig befészkeli magát az érzés, hogy ? is hibás a történtekért. Vezeklésül maga mellé veszi az egyik megkínzott lányt, akivel furcsa és bizarr kapcsolatot épít ki, bár ez sosem válik igazi emberi kapcsolattá. A bíró már-már úgy hihetné, hogy sikeresen visszaállított a a békét apró oázis-parti városkájában, ám ekkor újra megjelenik Joll, ezúttal egy hadsereg élén, és háborút indít a barbárok ellen. A bírót mint árulót bebörtönzik, és módszeres lelki terrorral igyekeznek megtörni. Ám a bíróban egyvalami még az igazságérzeténél is nagyobb: az élni akarása.

Coetzee A barbárokra várva (*Waiting for the Barbarians*, 1980) cím? regénye az apartheid rendszer idején íródott, amikor Dél-Afrikában a színes b?r? lakosság csupán másodlagosnak számított. Coetzee els? körben Konsztantinosz Káváfisz verséb?l merítette az ihletet, melyben a rómaiak nagy pompával várják a barbárokat, t?lük remélve a problémáik megoldását, ám a barbárok végül nem jönnek el.

A könyv is hasonlóról szól: a Birodalom a barbárokat mint ellenségképet felhasználva igyekszik fenntartani hatalmát. Inkább visel értelmetlen háborút, mintsem lemondjon erejének fitogtatásáról, arról, hogy érzékeltesse, kik gyakorolják a hatalmat. Joll a maga nemében a hideg és kegyetlen hatalom tökéletes alakja, akinek semmi sem fontosabb a Birodalom mint test nélküli óriás szolgálatánál. A bíró ezzel szemben az egyszer? polgár, akiben kétségek fogalmazódnak meg, aki felismeri, hogy a barbárok is csupán emberek, és hogy a Birodalom lakói puszta

jelenlétükkel sértik az ?slakókat, de azok kegyesen befogadják ?ket. A bíró az egyetlen, akiben megfogalmazódik a Birodalom bírálata, ellenszegül a hatalomnak, és bár szörny? kínokat áll ki, mégsem képesek megtörni.

De a könyv nem csak a hatalom erejér?l szól. Az egyén bukásáról is, aki nem képes szembeszállni a hatalommal, az mindent és mindenkit eltipor, hogy esztelen célját véghez vigye. A bíró bár túlél, mégis szemtanúja annak, hogyan válik egy röpke év alatt a hajdan virágzó város meggyalázott, üres hellyé, ahol már csak a megcsömörlött kevesek maradnak, jobb híján saját életük keser?ségén töprengve. És a barbárok? A barbárok nem jönnek, soha nem is jöttek. A háború sem volt igazi háború, a barbárok helyett a sivatag végzett a katonákkal, a barbárok helyett az emberi félelem, rettegés és tömeges hisztéria okozta a város pusztulását. Ahogy a régi id?kben, úgy most is a barbárok gy?ztek, holott nem is harcoltak.

A regény nem tökéletes, legalább is nem mindenki számára. A néhol terjeng?s leírások nagyon lelassítják az amúgy sem pezsg? cselekményt – ami nem azt jelenti, hogy nem történne semmi a regény lapjain, korántsem! Csupán a lassan hömpölyg? filozófiai leírások, a bíró álmainak allegóriái és gondolatai sokkal több dolgot s?rítenek a regénybe, mint azt els?re látjuk. Coetzee nem érdemtelenül nyerte el regényért többek között a brit *Geoffrey Faber Memorial*- és a *James Tate Memorial-díjat.* Regénye az egyik legfontosabb könyv, ami a hatalom kérdésével foglalkozik, azzal, hogyan képes az államhatalom legy?rni az embereket, hogyan lép az esztelen törvény – amit a hatalom kénye-kedve szerint formál – az igazság helyébe.

Az oldalakon bár egy sosem volt Birodalom és sosem volt emberek jelennek meg, problémáik, gondolataik a mieink is, hisz ezek a problémák sajnos ma is aktuálisak, és a barbárok nem mindig azok, akiket annak hiszünk.

"Néhányan, kik a határról érkeztek,
azt állítják: barbárok nincsenek."

http://fictionkult.hu - acélpatkány

Ajánló